

Overweging Paaswake

Thema: En toch dan kom Jij en zie ik een glimp van Licht.

Lezingen: Scheppingsverhaal naar Genesis Exodus 14,15-15,1 en
Marcus 16, 1-8

Zaterdagavond 30 maart 2024

Mart Hendriks

Na de uitbundigheid van Palmzondag en het vriendenmaal in de bovenzaal op donderdag, werd op Goede Vrijdag het onvermijdelijke waar: Jezus' terechtstelling. Om 3 uur die middag gaf Hij de geest en bleven we alleen achter. Verwacht, want Hij had het al verschillende keren verteld, maar toch.

Via de Passion op de TV hebben veel mensen stilgestaan bij zijn dood. Meegeleefd met het verdriet van zijn moeder en zijn naaste vrienden/vriendinnen.

Als naasten van Jezus schuilen we deze avond bij elkaar. We zingen en bidden. We waken, uitkijkend naar Licht. Hij is aan het kruis gestorven en begraven. En toch..., Hij beloofde het zal niet ophouden...

In deze Paaswake, het verlies maakt ons hart zwaar, kijken we terug op het verhaal van God met de mensen. In een mens woonde God onder ons, Zijn Boodschap werd niet gehoord. Wij willen ons als zijn leerlingen bij Hem aansluiten. Daarom zongen we bij de intocht: Laat juichen heel het koor van Gods gemeente.' Dat koor, wij dus, luistert naar richtinggevende verhalen waarin dat 'En toch...' doorklinkt.

Het scheppingsverhaal herinnert er ons aan dat we - in verbondenheid met al het andere - in liefdevolle zorg gevormd zijn uit een hompje klei.

De Adem van het leven werd ons ingeblazen en de mens ging leven, beeld van God. Een harmonieuze wereld is het, alles afgestemd op al het andere. God zag dat het goed was.

Maar er zijn mensen die de wereld herscheppen naar hun eigen beeld. Zij vertellen dat er staat geschreven dat je het verstand dat je hebt gekregen niet mag gebruiken om kritisch te zijn. Zij zeggen dat de ene mens geschapen naar Gods beeld meer is dan de andere mens geschapen naar Gods beeld.

Het lijkt een sprookje, en toch ... dit is Zijn blijde Boodschap: Schepper God heeft zijn schepping bestemd voor het goede.'

Het volgende verhaal is een bevrijdingsverhaal, een verhaal van een volk met een slavernijverleden. De uittocht uit de ballingschap, weg uit de onderdrukking. Een verhaal van hoop.

Het doet ons samen met het Gods volk zingen: 'Als God ons thuisbrengt, zullen we zingen, lachen en gelukkig zijn. Ja Gij doet wonderen, God in ons midden.' Maar! Waarom betekent het beloofde land voor de ene dat er voor de ander geen plaats meer is.

'God in ons midden' betekent blijkbaar niet vanzelfsprekend dat zwaarden omgesmeed worden tot ploegscharen, dat wolf en lam bij elkaar schuilen. Tegen alle weerwil in, zingen wij: " Waar liefde mensen samenvoegt, worden stenen een paleis, de kille straat een lentetuin, de hel een paradijs." Het lijkt een sprookje, toch is dit Zijn blijde Boodschap.

Tenslotte het verhaal van de vrouwen op zondagochtend. Hoe verdrietig zijn ze, maar ze blijven niet zitten met de handen in hun schoot. Ze willen iets doen en gaan naar het graf. Maar ze vinden niet wat ze verwachtten. Het graf is leeg. Een jongeman vertelt ze: "Hij is er niet meer. Hij is tot leven gewekt." Wat nu? Ze vluchtten weg, zeiden niemand iets, want ze waren bang. Op de achtergrond hoor ik het slotkoor van de Matheus: 'Wir setzen uns mit tränen nieder': 'Huilend zitten we en roepen u in het graf toe: Rust in vrede, rust zacht!'

Wij willen niet passief blijven zitten. In de verhalen en woorden die we delen, ervaren we dat liefde en verdriet onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden. Mensen zijn tot grootse daden in staat, maar zijn niet oppermachtig en onschendbaar. We zien de eigen kwetsbaarheid en die van de ander onder ogen en zijn in oprechte solidariteit met elkaar verbonden. Als er barsten ontstaan in het beeld dat we alles zelf op moeten kunnen lossen, kan het licht binnen.

Het lijkt een sprookje, en toch... dit is zijn Blijde Boodschap: De God van Liefde, geleefd door Jezus, blijft ons dragen.

You raise me up – Gij tilt me op, geeft mij kracht en draagt mij op Uw schouders, loodst mij door de woeste oceaan.

Verwonderd zie ik een glimp van licht, een vleugje eeuwigheid.

Hij leeft omdat wij kleine mensen Zijn onbegrensde Liefde doorleven gedragen op adelaarsvleugels.

Het lijkt een sprookje, en toch.... zo wordt de belofte van zijn Blijde Boodschap waar.

Mart Hendriks
29 maart 2024

You raise me up (Josh Groban)

When I am down and oh my soul so weary
When troubles come and my heart burdened be
Then I am still and wait here in the silence
Until you come and sit awhile with me
You raise me up so I can stand on mountains
You raise me up to walk on stormy seas
I am strong when I am on your shoulders
You raise me up to more than I can be
There is no life no life without it's hunger
Each restless heart beat so imperfectly
But when you come and I am filled with wonder
Sometimes I think I glimpse eternity
You raise me up so I can stand on mountains
You raise me up to walk on stormy seas
I am strong when I am on your shoulders
You raise me up to more than I can be
You raise me up so I can stand on mountains
You raise me up to walk on stormy seas
I am strong when I am on your shoulders
You raise me up to more than I can be.

Nederlandse vertaling:

Soms zie ik echt geen licht meer in het leven
Mijn hart bezwaard en donker is mijn ziel
Bedrukt blijf ik verlangen in de stilte
Totdat gij komt en even bij me zit.
Gij tilt mij op, nu overwin ik bergen
Gij loodst mij door de woeste oceaan
Gij geeft mij kracht en draagt mij op uw schouders
Gij tilt mij hoger op dan ik kan gaan.
Er is geen mens, geen leven zonder honger
Ons hart onrustig tikt en slaat op hol
Maar dan komt Gij en zie ik heel verwonderd
Een glimp van licht, een vleugje eeuwigheid.

Gij tilt mij op, nu overwin ik bergen
Gij loodst mij door de woeste oceaan
Gij geeft mij kracht en draagt mij op uw schouders
Gij tilt mij hoger op dan ik kan gaan.

Gij tilt mij op, nu overwin ik bergen
Gij loodst mij door de woeste oceaan
Gij geeft mij kracht en draagt mij op uw schouders
Gij tilt mij hoger op dan ik kan gaan.

(vertaling: Jan Van Sande)

René:

En liefde laat zich niet dwingen, is niet te voorspellen, niet te verzekeren, niet uit te leggen. Liefde kun je niet veroveren en kopen. Liefde vind je en krijg je. Liefde wordt ons geschonken, echter nooit zonder lijden. Laat je in de komende week raken door de liefde en door het lijden.

Misschien mag je ervaren dat lijden leven is en leven lijden. En waar je aanvaardt dat leven, aangeraakt door lijden liefde wordt, je leven mag voor anderen.

En dan, als dat gebeurt, dan staat morgen de woestijn in bloei, dan zullen morgen de koppigste bloemen bloeien. Dan weet ik dat het de zwakke krachten zijn die de wereld vernieuwen. Dan weet ik dat liefde de dorre steppe van mijn leven in bloei zet.

Dan weet ik dat lijden en liefde de twee zijden zijn van het leven. Ze horen bij elkaar als dood en verrijzenis.

Toen ik deze overweging schreef, speelt op de achtergrond – en soms op de voorgrond – Bachs Mattheuspassion. Het ene moment meegenomen door de meeslepende grootsheid van de muziek, het andere moment geconfronteerd door de poëzie over de onvoorwaardelijkheid van de liefde en het daarmee gepaard gaande onvermogen, pijn en verdriet.